

Egyetértés és Magyar Ujság

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASZATI NAPILAP.

Szerkesztő: Irod.:
Budapest, IV.
megyeházter 9. sz.
hova a lap szemléi részét
illető minden közlemény
küldendő. — A közlemé-
nyek csak bérmentesen fo-
gadhatók el.
Kéziratok csak rend-
kívüli esetben küldetnek
vissza.
Kiadó-Hivatal:
Budapest, IV., Megyehá-
zter 9. sz.
Vodánér F. nyomdájában

Papírok.		Árfolyam	
	ár	nyit.	zár.
1. részlet	80.50	80.00	80.00
2. részlet	87.50	87.00	87.00
3. részlet	85.50	86.00	86.00
4. részlet	85.40	85.50	85.50
5. részlet	85.40	85.50	85.50
6. részlet	85.40	85.50	85.50
7. részlet	85.40	85.50	85.50
8. részlet	85.40	85.50	85.50
9. részlet	85.40	85.50	85.50
10. részlet	85.40	85.50	85.50

Előfizetési feltételek az „EGYETÉRTÉS ÉS MAGYAR UJSÁG”-ra.

Értékpénzre 5 frt. — kr.
Félévre 10 frt. — kr.
Egy hóra 1 frt. 80 kr.

Az előfizetési pénzek s utalványok az „Egyetértés és Magyar Ujság” kiadóhivatalának Vodianer nyomda, megyeházter 9. szám alatt küldendők.

Az országából.

Kautz Gyula urnak egy látszik ma nem járt ki a „Praesens-Mark” egy társulatánál sem. Csak így magyarázható meg, hogy a „nápics emberke”, az igazgatótanácsosok az örök bölgyője, eljött a háza egyetemi előadást tartani azon benőtt és be nem nőtt felelőjü hazafiának, a kik osztrákok akarnak lenni, mert hát ez a Geschäft három század óta legjobban fizeti ki magát, mint a szabad kereskedelem révén felvirágozott hatalmas miápar.

„Szabad ipar” és mégis politikusknak lenni, e czéh mesterlevele nélkül, egyenlő a kormányképtelenséghez, sőt rosszabb annál: szegénytábla, melyet jogositva hisz minden hivatalra ezek a síhered a becsületes törökves embereinek nyakába illesztnek. És miért nem tenné, midőn a példa vonz; példának pedig magára törő lélek előtt ott azok vagyoni emelkedés és kitüntetés, a kik megalkudtak a körülményekkel, s ezt elég szerények a „magasabb politika” követelényének kürtölni. Viszont az elrettenésre például szolgálhat azok számtalossága megterése és bukása, a kik a nép érdekeit védelmezték bátran és következetesen.

De hát warum in die Ferne schweifen, mikor Kautz Gyula a tanár-alkusz oly közel esik beszédével és előadásaival, az elemesség példányképe gyanánt. Megírta ő azt, a mit most elmondott egy forintért az akademiának, nehány ezer forintért elmondta az ifjúságnak, aztán végre csak kötelességet teljesít, midőn még egy néhány ezer forintnyi biztos kiállításért elmondja a háznak. Magyar akadémia, magyar egyetem, magyar országház „disze virága” ki lehetne más, mint a ki ir és szól a mellett, mily dicős magyar nyakon osztrák iga, vagyis mily nagyzer az efféle közös szövetség.

Midőn a szabadelvű pártot Csernányonak a „homogen” elemekről tartott elméleti hungyja alapján összeköltöttek, az egész világ majd hanyag esett a fölötti államalkodásban, hogy a Deák-párt legreactionariusabb és legultramontanabb elemeinek legreactionariusabb és legultramontanabb embere Kautz Gy. ur a szabadelvű körbe hajtja gyalog komfortábján. Hanem hát most utólagosan meglátjuk, hogy a világ nem oly előrelátó államalkodásaiban, mint Kautz Gyula ur politikai sejtelmében. Érezte, és igen bölcsen érezte, hogy lesz még idő, midőn az ő sophismái lelkesítő fognak hatni a szabadelvű párt manipuláhadának törzskarára, s ő lesz a reactionarius visszavonulás vízei babérokkal kőrlággatott intézője. Egy reactionarius gondolkodású és irányu ember felezi a híres szabadelvűség retírástát, nemde mulattatój ki pro quo-ja a parlament és etünkben lefolyt események utójátékának?

Hanem mit fog mindezekhez mondani a győri iparosok és kereskedők testülete. Mert hogy jót nem mondhat, arról bizonyosak vagyunk, csak kerüljön kezökbe e beszéd, mely egyenes megtámadása az iparosoknak, midőn oly szin-en igyekszik őket feltüntetni, a kik a fogyasztókat akarják megkoppasztani a maguk javára. Mintha bizony az iparos is nem volna fogyasztó és a fogyasztás kölcsönössége magával nem hozná a belső pénzforgalom és belső jólét kölcsönös emelkedését; mintha a földművelőnek nem állna érdekében, hogy mentől biztosabb, és mentől állandóbb piacot nyerjen itt benn az országban; mintha a külfölddel és illetőleg Ausztriával való kereskedés, melynek kulcsa Bécs kezében van, kipótolhatná a belső kereskedelem élnétségének teljes hiányát; — mintha a tisztán földművelő ország belsejében hiányzó csereforgalmat helyettesíteni lehetne mással, mint oly iparüzemek gyártásával, melyek lehetővé teszik az élnék árforgalmat a felvidék és alvidék kettős rendeltetésű gazdasága között; mintha az orosz és román gabna által intézett vereséget egyébbel ki lehetne pótolni, mint a hazai ipar nagyobb fogyasztási képességével.

Ebben az ütemben felelhetnének meg az önálló vánterület barátai Kautz Gyulának, hivatkozva a tapasztalásra, mely kárhozatót ítéletet mond a vámszövetség ellen, bármely ágát tekintünk közzgazdaságunknak. Igen ám, de Kautz Gyula urnak jól folynak dolgai, nem sokat törődik vele, ha mind Ausztria iparosaitól szerzi is meg a kényelmét előmozdító czikket, s rendkívüli csodálkozik, hogyan akadhatnak a szellemi foglalkozás emberei között, a kik inkább védik az ország általános érdekeit, mint a saját privát hasznukat. Ugy látszik,

Kautz Gyula ur meg akarja utáltatni saját becses egyéniségében a lateiner osztály önzését. Csak tovább ez irányban jó uram, s majd Győrben is találunk egy kis hetzre való okot a lateinerek ellen ép, mint a Terézvárosban. Kétségbe vonható ugyan az is, hogy a szellemi foglalkozás embereire nagyobb jövedelem várhatna egy teljesen rongált nemzetgazdasággal bíró országban, azonban kár volna a megerőtetés, mert az értelmiségi proletariatus szemmel látható növekedésén kívül, utóvégre is erősebb várnunk nekünk, hogy Magyarországnak nem lateiner, hanem iparos és kereskedő osztályra van szüksége.

Egyébiránt ez csak a mi nézetünk, és a mi óhajunk. Iparunk és kereskedelmünk hanyatlása képezik e tekintetben az indító okot. S elég a statisztika adataira utalni, a melyek napnál világosabban tüntetik föl: hány gyárunk bukkott meg, hány iparossal és hány iparággal van kevesebb hazánkban, minő neveltség forgalomról beszélünk a kereskedésnek csufolt szatocszkodás terén.

Meglehet, hogy Győrben másképp forog a napról napra kegyelem morskából tengő közzgazdaságunk kereke. Ott valóságos eldorado lehet, ha élhetnek vesszük a leírást, melyet a győri ipar és kereskedelem képviselője festett le a parlament képzelmének felizgatására.

Győrbe iparosok és kereskedők, mert ott a János vitéz tündérországa! Mezőgazdaságunk soha sem volt oly jövedelmező, iparunk a fejlődés oly magaslatán, kereskedelmünk annyira merő gyöngylé! Igly beszélt Kautz és miután mindenek elengedőjét nyújtja a tapasztalat országszerte, Győrben felségesen folynak a dolgok, a kukoricának dupla ára, az iparos korhelykedik, a kereskedő élére veri üzletének aranyait, szóval királyi háztartást üznek az emberek.

Kautz álokoskodásainak „hommentó” éle legjobban szeretett forgolódni ama ördög pokla körül, a hol már nem egy győngye fejt ember szédült be. E pont, hogy a vámsorompó megdrágítja a fogyasztás czikkjeit az ország számára, és e vámkor nem hány iparos kedvéért fogják fizetni, a kik ezentul is külföldről akarják vásárolni minden szükségleteiket. Persze Kautz ur és hasonszörűi sehogy sem veszik észre azt a vámsorompót, mely fenáll a „közös” határon, s melynek teteleit egészben fizetik meg fogyasztóink, de állampénztárnak csak harmincz perzentjét látja a jövedelemnek. Hja, de mikor ök az osztrák érdekeket féltik, és irtóznak a gondolatól is, hogy a magyar fogyasztót felszabadítsák az osztrák ipar és kereskedelem monopolistikus rablórendszer alól. Ok továbbra is az egész magyar termelő és fogyasztó piacot az osztrákak dobják szabad szákmánylásul, hogy a mit még most külföldről olesobban kaphatnánk is, vásároljuk meg drágán, s a mit utóvégre is kénytelenek vagyunk külföldről beszerezni, azért busás rabatot fizessünk a közös vámtételekben.

Már az igaz, hogy az ország gyarmati alárendeltségére mesterségesen módosított lehetetlen kitalálni. Kivált ha e találmány szabadalmával a Kautzok alkotmányellenes érzéke magát a koronát ruházza fel.

Meg is felelt aztán neki találóan Simonyi Ernő, kit ma különös figyelemmel hallgattak, mintegy jelelül annak, hogy a loyaltitásnak izetlen fitogtatása, a magyar érdekeknek pedig lábaltiprása megbotránkozott a szabadelvű párt önzetesebb elemeit. Simonyi Ernő maga is érezte, mily könnyű munkája volt Kautz sophismáktól hemzsegő érveit halomra dönteni. Inkább kedélyesen, mint komolyan felelt Kautz ur észrevételeire, ki ma azt a szolgálatot végezte Tisza Kálmán helyett, a mit az orosz kormány Krimában Sándor czárral szemközt. Utatában minden parasz házánál malacz pecsenyét látott a hatalmas czár, míg végre Wolkovszky levágván az egyiknek farkát, a szomszéd faluban oda illesztette a czár előtt vándorló ugyanazon malacz hiányzó farkához. A boldogságunkról, az iparunkról festett falvak és a vándorló malacz története nálunk is előfordul, valahányszor a parlament zárja előtt a nyomort bujtatni kell. Hanem hát nálunk Wolkovszky ügyessége nélkül is kistul a gyakori ismétlés által elkoptatott turpisság.

Verhovay Gyula.

A tanulmányi alap és a magyar főpapi javak és az ezekből kifolyó állás a alap jogi természetű kérdésében az országgyűlés által kiküldött bizottság a tavasszal felhívta a közalapítványi kir. ügyigazgatót, hogy ez ügyben adjon véleményét. Hamar Pál közalapítványi ügyigazgató előterjesztette elavult véleményét a következőkben:

A tanulmányi alapra vonatkozólag a közalapítványi királyi ügyigazgató véleménye oda terjed: „hogy a tanulmányi alap katholicus jellegű, és e szerint az a katholicus felekezeti elvitatlan tulajdona; továbbá, hogy a tanulmányi alap javából befolyó jövedelmek csakis katholicus, nem pedig vegyes iskolai avagy elsvait államczékkokra fordíthatók; minőfolyva a tanulmányi alap mindaddig, míg annak ki általi végkezesése iránt kérelmet nem tettek, a magyar apostoli király, mint legfőbb kegyur, illetőleg a magyar királyi vallás és közztatásügyi miniszter felügyelete és intézkedése alatt áll;” bevételei és kiadásaira nézve

pedig mint felekezeti magán vagyon az országos költségvetés keretében hely nem foglalhat.

A vallásalapra vonatkozólag pedig a közalapítványi királyi ügyigazgató helyén látta: „miszert a vallásalap jövőre kezelesében az illető felelős miniszter közzvetésével, azon módosítás hozatnék be, mikép a zárszámadások felvizsgálására Ó Felsége az országos főszámvészeket küldendék ki; az évi költségvetés megállapítására pedig az egyházi bizottság újból az esztendőre érsek primás elnöklete alatt akként szerveztetnek, hogy oda rendes tagokul a vallás és közztatási miniszterium egyházi lés-és alapítványi 7-ik osztályának vezetői, a közalapítványi királyi ügyigazgató, s a jelzett miniszteri számvétség főnöke beosztandók; továbbá ugyanazon tanácsba a primás minden megszoritási nélkül egy tagot, Ó Felsége pedig a főrendi táblától egy, és a képviselőháztól két katholicus tagot nevezze.”

A „Nemzeti Hírlap” mai számában újból fejtették a kérdést, hogy a közzgazdasági reform pártkérésű tettesek-e vagy ne? Mint értesültünk, a szabadelvű körben legközelebb fel fog szólitanni a miniszterium, miszerint a „közzgazdasági bizottság” czimű törvényjavaslat elfogadásából ne csináljon kabinet kérdést, miután a szabadelvű kör tagjainak egy része nem szavazhatna a törvényjavaslat elfogadására.

A lapok Tisza nyilatkozatáról.

A kormány tegnapi nyilatkozata a vámkérdésben nincs inyre a sajtónak. Még az áradzó „Ellenőr” is szokatlanul hallgatag, csak a „Hon” van meglegedővel feltételező. Nem ugy a „Pesti Napló”, mely erőteljesen megtámadja a miniszterelnök nyilatkozatát, sőt egyenesen fenyegeti, ha más irányba nem tereli politikáját. Ha már a „Pesti Napló” így kénytelen nyilatkozni, az „Ellenőr” pedig összehuzza tőgyánjánk reddőt: észrevehetik az olvasók mily unón jár Tisza Kálmán közzgazdasági politikája.

Olvasóink tájékoztatása végett imitt adunk kivonatot a lapokból:

A „Pesti Napló”

„Kár is volt a miniszterelnöknek tiltakozni azon magyarázat ellen, mintha a tegnapi történet felmondás azonos volna az önálló vánterület megállapítására czélzó lépéssel. Senki sem várta ezt a mostani kormánytól, s az önálló vánterület barátai magát a felmondás tényét csak is azért fogadták örömmel, mert elő van készítve legalább a lehetőség arra, hogy esetleg a jelen kabinet akarta ellen is létrejöjjön oly vámpolitika, mely Magyarországot speciális igényeit jobban kielégítheti, mint a legjobb megoldás a közös vánterület mellett... Szinte aggodtunk, hogy nem fogja-e a miniszter elnök már, ezuttal egy magyarázati a törvény szavait, hogy a jövő évi a közös vánterület alapján álló vámp-és keresk. szerződés fölötti tárgyalásoknak szentelendő. Es nem is nyujtott az iránt semmi tájékoztatást, hogy meddig fogná Ausztriával a vámközösség értelmében folytatni a tárgyalásokat az hogy mikor látná esetleg elkerülnéket az időpontot, a mikor Ausztriával az önállóság alapján és ugyan így a többi külállamokkal alkudozásba bocsátkoznék? — A miniszterelnöknek, ugy látjuk, legalább ismételt érvelés nyilatkozatai után, határozott meggyőződése, hogy a közös vánterülethez annyira kell Magyarországnak ragaszkodnia, hogy az önálló vánterületet csupán mint valamely elkerülhetlen bajt lehetne elfogadni.”

Az „U. Lloyd.”

„A magyar kormány élénk óhajátának ostenlati kiintésében az eddigi közös vámszövetség fenntartása iránt látjuk mi is Tisza enuntiatiójának győngye oldalát. Az Ausztriával kezdett vámtárgyalások megindítása óta a viszonyok annyira megváltoztak, hogy Magyarországot előkényen magatartása ma egyenesen aggasztónak tünik fel. Ismételve hangsúlyozunk kell, hogy az osztrák kormány az alkudozások egész folyama alatt szembeszökően vonatkozott belefogni a kölcsönös kereskedelem politikai viszonyok ama pontjaira, melyek Magyarországot tulajdonképeni, vagy legalább fő szerelmeit képezik és a melyeknek megváltoztatásától országunk közzgazdasági és pénzügyi állapotainak lényeges javulását várja, továbbá, hogy a fogyasztási adók visszatérítésének kérdését, melyek csaknem kizárólag Ausztria javára esnek, egész az utolsó pillanatig félre vetette az osztrák kormány s kormányzat akarta ellenére is az ismét csaknem kizárólag Ausztria javára szolgáló vámtarifai kérdések tárgyalására szorította. E mellett nem szabad felednünk, hogy Ausztriában a kormány szeme előtt, sőt támogatása mellett az újabb időben erősebb védvám-áramlat verődött felszínre. Ily körülmények közt mi Tisza ur unnepléses és különös ostenlatióval hangsúlyozott nyilatkozatát, hogy a magyar kormány legforróbb óhaja a vámszövetség megújítása, legalább is politikai botlásnak tartjuk.”

A „N. P. Journal.”

„Nekünk úgy tetszik, hogy Tisza Kálmán válaszával még inkább megnéhezítette a magyar kormányt különben is súlyos állását. A miniszterelnök leplezetlen bevallásából, hogy ő a közös vánterület fenntartására törekszik, ami ügyes ellenfeleink, kik már elég bizonyítékát adták ravaszáguknak, azonnal ki fogják vonni a reájok nézve kedvező következtetéseket. Bécsben már a mult héten el volt terjedve a hír, hogy Tisza a miniszterelnöknek átvelelekor kötelező igéreteket tett a közös vánterület fenntartására nézve, és e hírek legott hitellel találtak, mit Tisza má nyilatkozata még inkább meg fog erősíteni. — Sokkal tapintatosabban járt volna el Tisza, ha oda nyilatkozik, hogy a keresk. és vámszövetség felmondása által Magyarországra nézve tabula rasát csináltak, most azon ponton állunk, hogy egy év múlva vámsorompókat állíthatunk fel határainkon és fel is állíthatjuk, ha nem nyertünk Ausztriától élnyöket oly mérvben, hogy azokért az önálló vánterület élnyöit nyugodtan becserélhetjük. Ez erőveléssé nyilatkozat lett volna, a melyet Ausztriában is jobban megértenének és méltányolnának.”

A király elvileg helyben hagyta a „P. N.” szerint a Mura köz nék egyházi tekintetben a zágrabi érsekségtől Magyarországhoz való visszakebelezését s megbizta a vallás és közokt. minisztert, hogy az átkebelezés kivételi módokatól fölött a szükséges lépéseket megtgye.

Kecskemét, nov. 30.

Az alsó-kertületi követelésekhez tegnap megtörtént; eredménye: 305 kormánypárti és 128 függetlenségi szavazat beadása; és így Főrián Károly, a függetlenségi párt jelölt Antal Péter városi főszámvéve ellenében megválasztott. Érdekes tudni, hogy a függetlenségi párt jelölt csak 3 nappal a választás előtt adta oda nevét, miután Ugron G. a B. o. falójánál jelöltséget el nem fogadta; főispánunk Antal Pétert lemondásra bírva, választóink nagy része meg sem jelent a választási urnánál; az egyedüli cél: az egyhanguságot érdehetett főispáni dícserekek megállítását, a mit a függetlenségi jelölt lemondása után is dicőségese sikerült. Volt meglepe-

és lótas-futás a „szabadelvű” táborban, midőn mégis szavazásra került a dolog, a hivatalos világ egytől-egyig leszavazott, a pusztai atyafiak bohozattak mind — mégis ha jelöltünk let nem mond és a függetlenségi párt egész erélyvel lát választóink behozásához, ugy a Főrián Károly ur egészégre az nap este az „Olvasó-kör”-ben elfogyszott telen és bor alkalmissal kárba veszett volna, mert még több ember maradt kívül, mint Főrián ur 305 szavazója. Választóink majdnem győgyíthatlan kedvetlenséggel viseltettek az egész választás iránt. Azon tény is nyom valsmat a labban, hogy a boldogult Szűcs Imre 15 szóval többet kapott utódnál, pedig a jobboldali értelmiség ezuttal még e gember állott jelöltje mellett és mégis majdnem 400 polgár nem instált az alkotmányos jog gyakorlásából. Ez is idejél és pedig szomorú időjel! A szabadelvű párt jelvénye a régi deakpárti zóldgaly volt, mely előtt a régi Tisza-párti fehérgolyó szípen megbátrált, és a mi volt Tisza-párti fuzisának mégis azt szeretnek magukkal és veltük, piros tollal sokkal elhintni, hogy most ölt a urak Kecskemét, pedig hát a zóldgalyat több Sennyey-sta viselte mint Tisza-ista! —

Országgyűlés.

A képviselőház ülése december 1-én.

Elölök: Ghyecz Kálmán. — A kormány részéről jelen vannak: Simonyi Lajos báró, Szende Béla és Perczel Béla miniszterek.

Az ülés 9 órakor megnyitván mult ülés jegyzőkönyve hitelsítették.

Előnk bemutatja Győr városi körölyvét a közzgazdasági bizottságról szóló tnyavaslat módzése tárgyában. Schmuusz Endre előadó a spanyol országgyűlést követő vámpreform tárgyában. Szent Pétervárt közt nemzetségi távira egyezmény beczköléséről és végre a gyári és kereskedelmi védjegyek kölcsönös oltalma tárgyában nyujt be tnyavaslatot. Ki fognak nyomtatni. Az interpellatós könyve Almásy Sándornak interpellatósja van bejegyezve. Az indiai vány könyve P. Szathmári Károlynak a nyitvánás kiadó nevelés és kiadó orás-ról szóló tnyavaslat van bejegyezve.

Napirendben van az ipar keresk. és földművelési miniszterium költségvetésének tárgyalása. Simonyi János nézete szerint a földművelési hanyatlása három fóokra vezethető vissza: az egyik az, hogy nincs olesó hitelünk.

A másik, az, hogy máunk egyrészt viszonyainknál fogva az ipar fejlődése általában lehetetlennek, másrészt helytelen adóviszonyainknál fogva nem fejlődhet ki azon ipar, mely közvetlenül a földművelésből merítvén tápot, annak felvirágoztatását eredményezi mindentűt.

Harmadik ok nézete szerint, a földművelési hanyatlása, hogy a kedvezőtlen conjuncturák mellett a termelt gabonának nincs meg kellő értéke. Ezeknek orvoslására nézete szerint első sorban az olesó hitel lehetségesítése lenne a feladat. Olesó hitel nem nyujtandó a földbirtokosoknak, hogy egyrészlől gát vessenek a gazdasági felszerelések elpazarlásának, más részt mól nyujtassék a földbirtok termő erejének beruházások általi emelésére, hogy kiszabadulhassanak az uzorások körmei közül, a hová őket nem könyvelésük, hanem a helyzet kénytelensége sodorta. Es olesó hitel nyujtandó haladéktalanul, mert ha valahol lit jár adatazokkal a késedelem és napról napra kisebb azoknak száma, a kikre nézve a segély még nem azok.

A kormányának a földművelési előmozdítására vonatkozó feladatát a szat hangszulozza, miszerint oda terekedjék a kormány, hogy a magyar gazdának az idegen piacokra való versenyképessége biztosítottassék. Magyarországot nyerkeselményének itt benn a hazában teremtessek értékesi piac, hogy ilykép nyers terményeink e hazában dolgoztatván föl, emelkedett értékükben a hazai ipar szükségletnek fedezésére, s esetleg ily alakban kivitelre szolgáltatás olesó töké. Nyujtsunk, ugymond, a magyar iparunk olesó töké, rendezzék a hitelviszonyokat, védelmezzük meg a magyar ipart Ausztria és a külföldi verseny ellen, és nehány év múlva Magyarországot ipar felvirágoztató fog és annak felvirágoztatás csak emelni fogja, hogyha nemzetnek visszafo adati ezen nagy munkakör, vagy annak egy része, a mely jelenleg az állandó hadisereg nagy létszáma által a nemzetre nézve kárba vesz.

Ezután a külkereskedelméről szól. Oly országban, melyek egy szóval semmi ipartermelése nincs, a melynek minden vidéke csaknem ugyan nemű nyers termények előállításával foglalkozik, erőteljes belkereskedés nem fejlődhetik. Es külkereskedelmünk is a legkárosabb hatásu. Statisztikai adatok bizonyítják, hogy árforgalmunk mérleg folytónan passív. Erőly óta több mint másfél száz millióra megy a deficit, mely a külföld javára fizetünk. Nem vonja kétségbe az, hogy a behozatal egy országba előnyös is lehet. De azon czikket, melyeket mi behozunk, nem ilyen természetűek, azok legnagyobb részt teljesen elkészült iparúrok, a melyeknek értékét mi nem emelhetjük. Nem szabad Ausztriának, s a külföldnek iparüzemekért annyit fizetni, mint jelenleg, más szavakkal a hazában kell vásárolnunk, tehát hazánkban kell termeltnünk azon iparúrokat, melyekért most az országból annyit millió folyik, az ausztriai és külföldi iparosok zsebébe.

Nálunk a földművelés, ipar s kereskedelem érdeke szorosan összefüg. Es ezen fontos érdekek egyaránt követelik azt, hogy a földművelésnek, iparunk és kereskedelemnek rendelkezésére bocsátassék azon töke, mely nélkül produktio állg képzeltető, vagyis hogy hitelviszonyaink egy magyar önálló banknak felállításával haladéktalanul orvosoltassanak. Követelik ez érdekek egyaránt, hogy Magyarországot felszabadíttassék azon zsiszabzó állapottól, azon gyarmati helyzetből, melybe a vánterületi közzség nyomása alatt jutott, hogy elvégre megnyitassék a nemzet előtt a fejlődésnek azon kapuja, melynek neve önálló vánterület, magyar vámpolitika.

A kormányának tegnapi kijelentése nem olyan természetű, hogy reményt ébreszthetne a nemzet e kívánásának teljesítését illetőleg. Azt hiszi, hogy azon interpellatiónak, mely e hazában tegnap és tegnapelőtt inscenizatorot, nem is volt egyé czéja, minthogy a lajtánituliak biztosítottassanak az iránt, hogy a vámszerződés felmondása meg az önálló vánterület behozatala iránti intencióknak nem tekinthető. Ezért magyarázta a miniszterelnök azt, hogy a szerződés felmondása nem egyértelmű az önálló vánterület behozatalával, attól lényegesen különböz. Nem hiszi, hogy a felmondást önálló vánterület fogja követni. Bécsben megszokták,

